

ΘΕΑΤΡΟ-ΚΡΙΤΙΚΗ

Με τη Νόνα Μολέσκη

«Γκολφ-ωχ!»

του Μπάμπη Αναγιωτού

Κάποτε καλό είναι μια νεογέννητη ιδέα να απέχει από την πραγματοποίησή της για αρκετό χρόνο για να δοκιμαστεί πρώτα περνώντας μέσα από τις αμφιβολίες και τις ανασφάλειες αυτού που τη γέννησε και μετά από τις αναμετρήσεις με γνώμες πολλών. Όταν η προ της υλοποίησης περίοδος συντομεύεται ή καταργείται, τότε υπόκειται στη δοκιμασία το πραγματοποιημένο πια αποτέλεσμα αυτής της ιδέας. Ο Μπάμπης Αναγιωτός συνέλαβε την ιδέα να γράψει παρωδία της «Γκολφ-ωχ», του δραματικού ειδυλλίου του Σπύρου Περεισιάδη. Μια σκέψη φυσιολογική, μια και το παλιό κείμενο, χάρη στην άτεχνή του αθωότητα και με μια απλή παρουσίαση, σήμερα αυτομάτως μετατρέπεται σε αυτοπαρωδία. Όμως, ο συγγραφέας του «Γκολφ-ωχ!»... «επιχειρεί την πρώτη πανελληνίως απόπειρα μετα-μποστικής γραφής» (όπως γράφει στο σημειώμά του ο σκηνοθέτης της παράστασης, Βάσος Αργυρίδης).

Ο Μποστ, ο Αριστοφάνης της εποχής μας σ' ό,τι αφορά την παντελή απουσία δέους μπροστά στα καθιερωμένα «ιερά και όσια», είναι μοναδικό φαινόμενο της νεοελληνικής κουλτούρας. Η ποιητική του αποτελεί μια απίθανη συνταγή, όπου η εθνική των Ελλήνων μεγαλοστομία συνδυάζεται με τη μιζέρια της καθημερινότητας ή χαρακτηριστική νεοελληνική κιτσαρία με την άκρατη αρχαιοκαπηλεία, οι πιο κοινότοπες στάμπες του σύγχρονου τρόπου σκέψης με τις φοβερές γλωσσικές τους εκφράσεις. Η γλώσσα του Μποστ αστράφτει από «λάθη»-αριστουργήματα, όπου το χιούμορ διεισδύει στη γραμματική, στη σύνταξη και την ορθογραφία. Το γεγονός ότι το ύφος, η ποιητική και ο λόγος του Μποστ είναι αμίμητα, το αναγνωρίζουν και το παραδέχονται όλοι στον ελληνικό λογοτεχνικό και θεατρικό χώρο, γι' αυτό και η απόπειρα του Αναγιωτού είναι «πρώτη πανελληνίως». Και αν αυτή στόχο είχε να γίνει με σεβασμό και προς τιμήν του μεγάλου Μποστ, τότε έπρεπε να προσπαθεί για κάποια ανάπτυξη, εξέλιξη, αναβάθμιση, συνέχεια, τέλος πάντων, σε νέο επίπεδο. Αυτό θα μπορούσε εν μέρει να συμβεί αν ο συγγραφέας του «Γκολφ-ωχ!» εισήγαγε στο κείμενό του πολύ περισσότερα στοιχεία της κυπριακής πραγματικότητας. Αντιλαμβάνομαι ότι παρουσιάζει το γήπεδο του γκολφ σαν σύμβολο, αλλά η περιεκτικότητα αυτού του συμβόλου δεν ξεδιπλώνεται στο έργο. Δε γνωρίζω αν αντιμετώπισε καθόλου ο συγγραφέας τον πειρασμό της μεταγλώττισης της παρωδίας του στην κυπριακή διάλεκτο, πολύ πιθανόν και «Γκόλφω», και Μποστ, και κυπριακά να ήταν υπερβολικά για ένα έργο, αλλά για να είναι η γραφή του «μετα-μποστική» κάποιο ποιοτικό βήμα μετά από το Μποστ έπρεπε να είχε κάνει.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης είναι ο γνωστός συνθέτης Βάσος Αργυρίδης. Προφανώς του άρεσε η πρόταση και χωρίς να πιεστεί ούτε με το περίπλοκο της υπόθεσης, ούτε με την πολυλογία του έργου, θέλησε να φτιάξει μια καλοκαιρινή μουσικο-χορευτική επιθεωρησιακή παράσταση. Εδώ συναντάμε το παντοπινό πρόβλημα της ΕΘΑΛ. Διαθέτοντας εξ ανάγκης λίγα επαγγελματικά μέλη στο θίασο, επιλέγει να ανεβάσει μεγάλες και πολυπρόσωπες παραγωγές, ίσως, έχοντας διαπιστώσει πως τα oligopρόσωπα και λιτά έργα δεν είναι αυτό που ζητά το κοινό του λεμεσιανού θεάτρου. Η αλήθεια να λέγεται οι ερασιτέχνες συμπαραστάτες του επαγγελματικού πυρήνα στις παραστάσεις της ΕΘΑΛ είναι πάντα ενθουσιώδεις. Όμως, τόσο μαζικές ερασιτεχνικές προσθήκες σημαίνουν τελικά υπερβολικά πολύ νερό στο κρασί της παράστασης και οι επαγγελματίες ηθοποιοί δεν είναι πια κυρίαρχοι της κατάστασης. Ο Κώστας Καζάκας φάνηκε να μη συμμερίζεται τον ενθουσιασμό των συνεργατών του. Παρουσιάστηκε κουρασμένος και ανορεξάτος. Ανήκει σ' εκείνο τον τύπο ηθοποιών, που δείχνουν τον καλύτερό τους εαυτό μπροστά σε μεγάλες προκλήσεις, ενώ, όταν δεν προκαλούνται, αδιαφορούν. Η Νάπα Χαραλάμπους, την οποία βλέπουμε στα τρία συνεχόμενα έργα της κύριας σκηνής της ΕΘΑΛ, αντιθέτως, δηλώνει γεμάτη όρεξη και ανοικτή σε ρόλους που θα της τύχουν. Η ηθοποιός διαθέτει πολλά προσόντα, αλλά προς το παρόν η μελωδία που ακούεται πιο καθαρά στο παίξιμό της είναι η προσωπική της χαρά, επειδή είναι στη σκηνή, επειδή αγαπά το θέατρο, επειδή είναι νέα. Η Δώρα Κακουράτου θα μπορούσε να στηρίξει μια μποστική παράσταση, φανταστείτε την Ιουλιέτα ή Μήδεια.

Στο θέατρο δεν απαγορεύεται τίποτα. Είναι, όμως, νόμος ότι όλα κρίνονται από τα αποτελέσματα. Ο σκοπός μου δεν ήταν να κηρύξω τον Μποστ ιερό τέρας. Επαναλαμβάνω κάτι στο οποίο πιστεύω πολύ. Γίνεται να κάνεις παρωδία οποιουδήποτε μεγάλου έργου ή δημιουργού, δε γίνεται να τους μιμείσαι. Και γίνεται να συνεχίζεις το δρόμο κάποιου μεγάλου απ' εκεί που σταμάτησε, δε γίνεται να μην έχεις τι να προσθέσεις. Ετσι νομίζω.